

La llei del català enfronta CiU i ERC

La possibilitat que ERC s'incorpori al consens sobre la llei del català sembla cada vegada més remota. El darrer episodi de creuament d'acusacions entre nacionalistes i independentistes sobre els compromisos concrets en la darrera reunió entre el govern català i ERC ha deixat molt minvades les possibilitats d'un acord.

La versió dels independentistes és que en la reunió amb Josep Maria Pujals i Ramon Camp, que va tenir lloc el dijous 13 de novembre, CiU havia acceptat incorporar quinze de les noranta esmenes que han presentat al text de la llei. ERC va interpretar aquest fet com un "gest" del govern que permetia l'obertura d'unes negociacions que van tenir la segona volta el dimarts 18. En aquesta reunió, ERC hi arribava amb deu punts, que es van començar a estudiar, però sense cap acord concret més. L'endemà, a la reunió de la ponència parlamentària encarregada d'ordenar les esmenes transac-

Joan Maria Pujals, conseller català de Cultura.

cionades, les quinze d'ERC no hi eren. La versió de CiU, expressada per Ramon Camp, és que la coalició no tenia cap compromís amb ERC d'acceptar aquestes esmenes i que qualsevol acord dependia del desenvolupament de la negociació.

El resultat és que ERC ha anul·lat la reunió que havia de mantenir amb Joan Maria Pujals aquest dilluns i la llei entra aquest dimecres a debat en comissió només amb les esmenes consensuades entre CiU, PSC i IC.

"Deixa'm ensenyar-t'ho", la llengua

Aquest és l'atreuït lema de la propera campanya promoguda per la plataforma Joves de Mallorca per la Llengua. Cada activista de l'entitat "adoptarà" un "amic" o conegut castellanoparlant, i l'acompanyarà o l'assessorarà per aconseguir que es "llenci" a parlar en català.

La policia busca el propietari d'El Molino

La policia té una ordre de recerca i captura contra Roberto Serrano, propietari de la sala d'espectacles El Molino, segons han informat a EL TEMPS fonts properes als treballadors d'aquesta sala. L'ordre de recerca i captura està relacionada amb la mala gestió (endeutament amb Hisenda i amb la Seguretat Social) i l'apropiació indeguda de diners de l'empres-

Burguera desconfia del "pacte lingüístic"

Amb motiu de la concessió de la medalla de la Universitat de València a Francesc de Paula Burguera, l'escriptor i periodista va aprofitar per manifestar el seu escepticisme respecte les gestions del Consell Valencià de Cultura per aconseguir un "pacte lingüístic". Segons Burguera, les faccions secessionistes mai no admetran un criteri basat en la ciència i en la raó. Aquestes declaracions es produeixen dies després que el rector de la Universitat, Pedro Ruiz, reiterara que la autoritat lingüística ha de correspondre a l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana. Burguera, però, es va mostrar optimista respecte al futur del conreu literari del català al País Valencià.

L'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana va ser qui va proposar a Burguera per a la medalla pels seus mèrits cívics i professionals, en especial en el camp del periodisme. El seu president, Antoni Ferrando, va fer la *Laudatio acadèmica*,

Francesc de Paula Burguera (a l'esquerra) manté la seua visió crítica.

destacant la visió crítica de Burguera i la contribució al descobriment del País Valencià pels seus ciutadans.

El rector va recordar els anys de formació de Burguera en la seua Sueca natal i les seues converses amb Fuster, en aquells anys un estudiant de la Universitat de València. Burguera va dedicar la medalla a la mateixa Universitat de València i a la seua tasca en la recuperació de la identitat dels valencians.

El Molino va tancar després de presentar fallida.

darrer dia es van trobar amb l'execució de l'ordre de tancament per sorpresa.

El escritor Francesc de Paula Burguera

La Universitat premia con su medalla a un autor 'comprometido'

El escritor y periodista Francesc de Paula Burguera recibió el pasado jueves la medalla de la Universitat de manos del director del Institut Universitari de Filologia Valenciana, Antoni Ferrando. El periodista de Sueca ha obtenido el galardón por su trabajo literario y el compromiso cívico con su tierra.

En el acto de entrega de la medalla, Burguera se mostró optimista en cuanto al futuro de la lengua literaria, al considerar que "su continuación de cara al futuro está asegurada".

Aún así, el escritor cues-

tinó el pacto lingüístico y denunció la actitud de los que "continúan con resentimientos personales o de impotencia política, porque están engañando a los ciudadanos con la cuestión de la lengua, negando su unidad".

Por su parte, Antoni Ferrando hizo un repaso a la bibliografía literaria y periodística de Burguera, poniendo de manifiesto su interés en demostrar que el teatro en valenciano puede tratar los temas considerados serios utilizando la lengua natal de los valencianos.

● Me sumo al reconocimiento que la Universitat ha otorgado al periodista **Francesc de Paula Burguera**. Le reconozco todos los méritos que se le atribuyen más uno muy serio: lo divertido que resulta leerle. Como comparto su pesimismo, no puedo dejar de admirar la paciencia infinita que alimenta su sentido del humor y su disposición para la polémica.

MARTÍN PACHECO

LEVANTE 24/NOVIEMBRE/1997

El exiliado Burguera

ESTA que acaba ha sido para **Francesc de Paula Burguera** una semana de homenajes.

De uno, muy especialmente, el de la Universidad de Valencia, que le otorgó su medalla de oro por lo que sumariamente podemos describir como servicios y compromisos cívicos. ¿Cómo compendiar de otro modo toda una vida polarizada en torno a las venturas y desventuras del País Valenciano? ¿Cómo resumir en unas líneas su producción literaria, su fecundísima frecuentación del periodismo, su dedicación política, tanto en condición de militante como de promotor de partidos políticos de corte liberal y nacionalista?

No quisiera yo que esta suerte de merecida *laudatio*, este comentario al reconocimiento público de una trayectoria profesional y social ejemplar, se tiñese de monserga necrológica. Ya tiene Paco bastante con poner buena cara —y sincera gratitud, claro— a la serie de pleitesías que se le rinden y se le van a rendir por sus indudables méritos tanto como por la madurez a la que ha llegado, y que maldita gracia ha de hacerle.

De ahí que, antes que gloriar su denso expediente, prefiera subrayar el denodado esfuerzo de nuestro personaje para no diluirse en un exilio al que las circunstancias le abocaron durante los últimos doce o catorce años. Es el suyo un modo de estar en Madrid —donde se gana los garbanzos— desviviéndose por el País Valenciano, cuyos latidos ha auscultado a diario, terciando en sus problemas y brindando, cuando la oportunidad lo ha requerido, la memoria y el archivo de un tiempo, que ha sido el suyo. En Paco, la distancia nunca ha sido el olvido —y que valga el tópico—, sino el acicate para la beligerancia que, debido a su talante, ha sido tan tenaz como templada.

A esta vocación se suma, quizá, la responsabilidad de ser una de las pocas voces y plumas sobrevivientes de un grupo diezmado, con el que tanto y lo mismo ha querido. **Fuster, Ventura, Iborra, Richart...** vivos, difuntos, dispersos. A Paco le incumbe dejar el relevo en buenas manos, no sin antes defenderlo.

Cosas parecidas se dijeron, asimismo, en la Taula de les Lletres i dels Menjars que se le ofreció el viernes pasado en L'Alcúdia, donde se comió a lo grande y brindó por el país.

J. J. PÉREZ BENLLOCH.

LEVANTE 23/NOVIEMBRE/1999